

زیرا این کلام در اینجا راست است که یکی می‌کارد و دیگری درو می‌کند. من شما را فرستادم تا چیزی را که در آن رنج نبرده‌اید درو کنید. دیگران محنت کشیدند و شما در محنت ایشان داخل شده‌اید. یوحنا ۴: ۳۷-۳۸

ما انسان‌ها مخلوقات جسمانی هستیم و برای زیستن به غذا و نوشیدنی فیزیکی نیاز داریم. با این وجود چیزی ضروری‌تر نیز وجود دارد که ما احتیاج بیشتری به آن داریم؛ به اینکه با کلام خداوند زندگی کنیم تا بتوانیم اراده او را به انجام برسانیم (تثنیه ۸: ۳). همین هدف منحصر به فرد باعث می‌شد که منجی ما، عیسی مسیح، به جلو حرکت کند زیرا تنها غذایی که می‌توانست واقعاً او را راضی کند پیروی از اراده پدرش و انجام کاری بود که برایش فرستاده شده بود (یوحنا ۴: ۳۴).

عیسی در متن امروز، طبیعت کاری را که برایش فرستاده شده بود واضح‌تر می‌سازد. او با استفاده از مثالی مرتبط با کشاورزی در مورد کاشت و برداشت ثمره زندگی ابدی صحبت می‌کند (۴: ۳۶). اگرچه به طور معمول بین کاشت بذر و جمع‌آوری محصول فاصله زمانی وجود دارد اما در هنگام خدمات عیسی بر روی زمین، هر دو اتفاق با هم به وقوع می‌پیوندند. این امر به خوبی در مکالمات عیسی و زن سامری بر سر چاه مشهود است. عیسی در مکالمه با او بذر انجیل را کاشت. او زن را فراخواند تا آب حیات را که به شدت محتاجش بود به او بدهد. زن سامری نیز به او به عنوان مسیح موعود ایمان آورد و در میان همسایگان خود بر او شهادت داد و بدین شکل عیسی محصولش را نیز برداشت کرد (۴: ۱-۳۰). عاموس ۹: ۱۳ به زمانی اشاره می‌کند که کارنده و دروکننده به هم می‌رسند (در زمان مسیح). این اتفاق در خدمات عیسی بر روی زمین به انجام رسید؛ بذر کاشته می‌شد و بلافاصله محصولش نیز برداشت می‌گردید.

بی‌شک عیسی دو هزار سال پیش کار کفاره گناهان را به طور کامل به انجام رساند اما کار کاشت بذر و برداشت محصول همچنان ادامه دارد. شاگردان در طول خدماتشان در این مأموریت آسمانی مشارکت کردند و به طور کلی همه پیروان عیسی تا پایان عصر حاضر (پایان دنیا) در این مأموریت شرکت خواهند کرد (یوحنا ۴: ۳۶-۳۸؛ متی ۲۸: ۱۸-۲۰). در حقیقت کلیسا اصلی‌ترین راهی است که عیسی از طریق آن با موعظه و تعلیم کلام، بذر انجیل را می‌کارد و ثمره روحانی را برداشت می‌کند. انسان‌ها به وسیله کلیسا به توبه و ایمان به مسیح دعوت می‌شوند. در مجموعه عطایا و خواندگی‌هایی که در میان اعضای کلیسا وجود دارد برخی بر

کاشت و برخی دیگر بر درو تمرکز دارند اما همه خادمان وفادار به مسیح بنا بر عطیه روحانی خود در کار ملکوت خداوند مشارکت می‌کنند (۴: ۳۷ - ۳۸).

نکته مهم این است که هر دو، یعنی هم بذرپاش و هم دروگر، برای به عمل آمدن محصول برای ملکوت خداوند لازم هستند. ما نباید هدیه دیگران را کوچک بشماریم و یا به کسانی که خواندگی متفاوتی دارند حسادت کنیم بلکه باید با هم کار کنیم تا مأموریتی را که خداوند به کلیسا سپرده است به انجام برسانیم. متیوهنری می‌گوید: «هم بذرپاشان و هم درو کنندگان باید با هم شادی کنند! همه جلال نیز از آن خداوندی است که محصول به او تعلق دارد».

وظیفه شما در پیش رفتن کار پادشاهی خداوند چیست؟ هم‌اکنون نیز مسیح از طریق کلیسا به کاشت بذر روحانی و برداشت ثمره آن مشغول است و همه ما خوانده شده‌ایم تا با استفاده از عطایای روحانی خود در پیشبرد این کار با او شریک باشیم. امروز برای بشارت مؤثر انجیل به دیگران و دعوت آنها به پادشاهی خداوند چه کاری می‌توانید انجام دهید؟

برای مطالعه بیشتر به این آیات مراجعه کنید «هوشع ۱۰: ۱۲، غلاطیان ۶: ۶ - ۱۰».

از خود پرسیم:

جایگاه من در کار پادشاهی خداوند کجا است؟

آیا به دنبال جلال خداوند در زندگی خود هستم؟

چقدر برای پیشبرد انجیل تلاش می‌کنم؟

اقتباسی از لیونر مینیستری (Ligonier Ministry)